

PRZYPOWIESTNY (1) ai

przypowiestny, [przypowiesny].

o oraz e jasne.

sg m N przypowiestny. ◇ [f N przypowiestnǎ. ◇ pl N subst przypowiestn(e).]

Sł stp: *przypowiestny, przypowiesny, Cn brak, Linde XVI w.* (trzy z niżej notowanych przykładów).

Przymiotnik od „przypowieść” ‘przysłowie’ i ‘opowieść alegoryczna’; mający cechy *przypowieści*, będący *przypowieścią*; *proverbialis Mącz*: *Proverbialis, Przypowiestny Mącz* 328a; [Volck 702].

[W przeciwstawieniach: »przypowiestny ... prosty, własny«: że iest dwoiaki sposob albo obyczaj piśma ś. nauki/ Ieden proſty/ drugi przypowiestny. *BudArt* E8; żeby one słowa/ ktore tuż przed temi mowił były nie proste słowa ale przypowiestne *BudArt* F8v, G3; Nie trzebá nic biło tim ludziom fłow tich gładzić/ bo nie są chropawe: ni trzebá im świecić/ bo są w iafnei światłości poſtanowione: ni trzebá ich wikładác/ bo nie są trudne/ ani przypowieſtne/ ale proſte/ włafne/ íczire/ nieotmienne *FarnZnaj* 105 (*Linde*).]

[Wyrażenie: »mowa przypowiesna«: Iest tho mowa pod podobieńſtwem przypowieſna/ iákowey Bog przez Proroki wżywa częſto/ y Pan Kryſtus częſto iey też w Ewányeliey wżywał *GilPos* 274 (*Linde*).]

JR, (LW, MN)